

Kot inherentna (nereflektirana) podlaga intelektualnih ustanov in sistemov je antiintelektualizem multiformen in prilagodljiv sistem, ki ni vselej opazen in neposredno razviden – na vsakdanji ravni so njegove procedure celo običajna in razmeroma neopazna praksa –, takšen postane le v kriznih razmerah.

Zdaj, ko smo si ogledali nekatere kontekste in figure antiintelektualizma, poskusimo s pomočjo Pascala Balmanda (1992: 40–42) sistematizirati nekaj aspektov antiintelektualizma, ki so konstante antiintelektualnega *modus loquendi* in *modus agendi*:

Intelektualci so oddaljeni, odtujeni od konkretne realnosti, vsakdanjega življenja in akcije. Gre kajpak za družbeno reprezentacijo v antiintelektualnih diskurzih in govoricah, katere namen je sproducirati videz, meglo oz. nepresojni ekran, saj je tisto, česar se antiintelektualci najbolj bojijo, prav vitalna zmožnost intelektualcev, da intervenirajo v konkretno realnost (Émile Zola je dober primer; Salman Rushdie prav tako), se pravi njihova sposobnost delovanja in aktiviranja v vsakdanjem, človeškem svetu. Zaradi te »nevarnosti«, ki ima potencialno moč spodnesti obstoječi režim, je treba intelektualce prikazati kot *jalove, sterilne* in aktivnosti nezmožne družbene agense, ki živijo v iluzornem svetu abstraktnih znamenj in nimajo pojma o resnici oz. resničnosti.

Intelektualci se zatekajo k utopiji, plehkim racionalizmom in lažnim univerzalizmom. S to družbeno reprezentacijo antiintelektualci ustvarjajo družbeno reprezentacijo dvomljivega in sumljivega kozmopolitizma, ki naj bi imel tendenco razvodeneti nacionalno identiteto. Takšne reprezentacije imajo namen vreči senco in negativno konotacijo na mednarodne dosežke in spoznanja, ki bi se utegnila razhajati z vernakularno resničnostjo ali sprožiti kritična razmišljanja o njej in njeni domačijski samozadostnosti. Kritična perspektiva bi namreč utegnila »izkoreniniti« ljudi iz njihovih samoumevnih položajev kot pripadnikov nacije.

Neodgovorni intelektualci s svojo aroganco in kastno vzvišenostjo prezirajo množice, četudi se v resnici delajo, da jih vodijo. Zaradi mobilizacijske moči je treba – in to antiintelektualci nagonsko vedo – pretrgati stik med intelektualcem in njegovim kolektivnim oz. socialnim zaledjem. To je mogoče narediti tako, da ga, antiintelektualni strategiji ustrezno, razglasiš za nelegitimnega, nekompetentnega vodjo, za zapeljivca in slabega »pastirja/pastorja«, ki naj bi lahkoverno množico vodil v prepad/propad, pri čemer pa naj sam v svoji domnevni buržoazni zleknjenosti ne bi nič tvegal. Vloga antiintelektualnih družbenih reprezentacij je v tem primeru ta, da ljudi preplašijo in zmedejo njihove kriterije, da ti ne znajo več razločiti intelektualca od šarmantnega šarlatana. Ko je to